

Konvencija 25

KONVENCIJA O OSIGURANJU POLJOPRIVREDNIH RADNIKA ZA SLUČAJ BOLESTI

Opća konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada, sastavši se na desetom zasjedanju 25. svibnja 1927., i odlučivši prihvatiti određene prijedloge u vezi s osiguranjem poljoprivrednih radnika za slučaj bolesti, a što je uključeno u četvrtu točku dnevnog reda zasjedanja, i odlučivši da ovi prijedlozi dobiju oblik međunarodne konvencije; usvaja petnaestog lipnja tisuću devetsto dvadeset i sedme godine sljedeću konvenciju koja se naziva Konvencija o osiguranju za slučaj bolesti (poljoprivreda) iz 1927. na ratifikaciju članicama Međunarodne organizacije rada u skladu s odredbama Statuta Međunarodne organizacije rada:

Članak 1.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se ustrojiti sustav obveznog osiguranja poljoprivrednih radnika za slučaj bolesti koji se mora temeljiti na odredbama koje su barem jednake onima sadržanima u ovoj Konvenciji.

Članak 2.

1. Sustav obveznog osiguranja za slučaj bolesti se primjenjuje na fizičke radnike i radnike koji ne obavljaju fizički rad, uključujući pripravnike, zaposlene u poljoprivrednim poduzećima.

2. Unatoč tome, svakoj članici se omogućava da svojim nacionalnim zakonima ili drugim propisima predvidi izuzetke koje smatra potrebnima u odnosu na:

(a) privremeno zapošljavanje koje traje kraće od razdoblja utvrđenog nacionalnim zakonima ili drugim propisima, povremeno zapošljavanje koje nema za svrhu obavljanje uobičajenih djelatnosti poslodavca, zapošljavanje za samo određenu prigodu i dopunsko zapošljavanje;

(b) radnike čije plaće ili prihodi premašuju određeni iznos koji se utvrđuje nacionalnim zakonima ili drugim propisima;

(c) radnike koji nisu plaćeni u novcu;

(d) radnike kod kuće čiji uvjeti rada nisu slični uvjetima rada radnika koji primaju plaću;

(e) radnike u dobi koja je ispod ili iznad određene dobne granice koja se utvrđuje nacionalnim zakonima ili drugim propisima;

(f) članove poslodavčeve obitelji.

3. Osim toga, iz sustava obveznog osiguranja za slučaj bolesti mogu se izuzeti osobe koje u slučaju bolesti imaju, na temelju nacionalnih zakona ili drugih propisa ili posebnog sustava, pravo na povlastice koje su ukupno barem jednake onima koje su propisane ovom Konvencijom.

Članak 3.

1. Osigurana osoba koja postane nesposobna za rad zbog poremećaja njenog tjelesnog ili duševnog zdravlja ima pravo na novčanu naknadu barem za razdoblje od prvih dvadeset šest tjedana nesposobnosti koje se računa od prvog dana kada davanje dopijeva za isplatu, uključujući i taj prvi dan.

2. Isplata ove naknade može se uvjetovati navršenjem određenog kvalificirajućeg razdoblja od strane osigurane osobe i, nakon proteka tog razdoblja, razdobljem čekanja koje ne može biti duže od tri dana.

3. Novčana naknada se može obustaviti u sljedećim slučajevima:

(a) ako u odnosu na istu bolest osigurana osoba prima odštetu iz nekog drugog izvora na koje ima pravo u skladu sa zakonom; naknada može biti obustavljena u cijelosti ili djelomično, ovisno o tome je li takva odšteta jednaka ili manja od iznosa naknade predviđene ovim člankom;

(b) sve dok osigurana osoba ne trpi, zbog svoje nesposobnosti, gubitak prihoda od rada, ili ako se uzdržava na teret fondova osiguranja ili javnih fondova; unatoč tome novčana naknada se obustavlja samo djelomično ako osigurana osoba, iako osobno uzdržavana, ima obiteljske obveze;

(c) sve dok osigurana osoba tijekom svoje bolesti bez opravdanog razloga odbija ispunjavati liječnikove naredbe ili upute koje se odnose na ponašanje osigurane osobe tijekom bolesti, ili ako dobrovoljno i bez odobrenja izbjegava nadzor osiguravateljske ustanove.

4. Novčana naknada se može umanjiti ili uskratiti u slučaju bolesti prouzročene namjernim skrivljenim ponašanjem osigurane osobe.

Članak 4.

1. Od početka svoje bolesti i najkraće do isteka propisanog razdoblja za koje se priznaje pravo na novčanu naknadu za slučaj bolesti osigurana osoba ima pravo na besplatnu liječničku pomoć koju pruža potpuno kvalificirana osoba, te na opskrbu odgovarajućim i dostatnim lijekovima i terapijskim sredstvima.

2. Unatoč tome, od osigurane osobe se može zahtijevati da plati onaj dio troška zdravstvene zaštite koji je propisan nacionalnim zakonima ili drugim propisima.

3. Zdravstvena zaštita se može obustaviti u razdoblju u kojem osigurana osoba bez opravdanog razloga odbija ispunjavati liječnikove naredbe ili upute koje se odnose na ponašanje osigurane osobe tijekom bolesti ili ako ne koristi pogodnosti koje joj je na raspolaganje stavila osiguravateljska ustanova.

Članak 5.

Nacionalnim zakonima ili drugim propisima se može dopustiti ili propisati pružanje zdravstvene zaštite članovima obitelji osigurane osobe koji s njome žive u istom kućanstvu i koje ona uzdržava, kao i utvrditi uvjete pod kojima se takva zaštita pruža.

Članak 6.

1. Osiguranjem za slučaj bolesti upravljaju nezavisne ustanove koje moraju biti pod upravnim i financijskim nadzorom nadležne javne vlasti i ono se ne smije obavljati s ciljem ostvarenja profita. Ustanove osnovane na privatnu inicijativu moraju imati posebno odobrenje nadležne javne vlasti.

2. Osigurane osobe sudjeluju u upravljanju nezavisnim osiguravateljskim ustanovama pod uvjetima propisanim nacionalnim zakonima ili drugim propisima.

3. Međutim, osiguranjem za slučaj bolesti može upravljati i država izravno ako je i dok je upravljanje njime otežano ili onemogućeno zbog nacionalnih uvjeta, a osobito zbog nedovoljnog razvoja organizacija poslodavaca i radnika.

Članak 7.

1. U financiranju programa bolesničkog osiguranja sudjeluju osiguranici i njihovi poslodavci.

2. O financijskom doprinosu nadležne javne vlasti odlučuje se nacionalnim zakonima ili drugim propisima.

Članak 8.

Osigurana osoba ima pravo žalbe u slučaju spora vezanog za njeno pravo na naknadu.

Članak 9.

1. Države koje imaju prostrana i vrlo slabo naseljena područja mogu neprimjenjivati ovu Konvenciju na onim područjima gdje bi, zbog slabe gustoće naseljenosti i velike raspršenosti stanovništva, te neprimjerenosti sredstava komunikacije, organizacija osiguranja za slučaj bolesti u skladu s ovom Konvencijom bila nemoguća.

2. Države koje žele iskoristiti izuzetak propisan ovim člankom moraju dostaviti obavijest o svojoj namjeri kad priopćavaju svoju formalnu ratifikaciju glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada. One moraju izvijestiti Međunarodni ured rada o tome na koja područja primjenjuju izuzetak i naznačiti svoje razloge za to.

3. U Europi samo Finska može iskoristiti izuzetak propisan ovim člankom.

Članak 10.

Formalne ratifikacije ove Konvencije se, pod uvjetima utvrđenim Statutom Međunarodne organizacije rada, priopćavaju glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije.

Članak 11.

1. Ova Konvencija stupa na snagu onog datuma kada kod glavnog ravnatelja budu registrirane ratifikacije dviju članica Međunarodne organizacije rada.

2. Ona obvezuje samo one članice čije su ratifikacije registrirane u Međunarodnom uredu rada.

3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu onog datuma kada njezina ratifikacija bude registrirana u Međunarodnom uredu rada.

Članak 12.

Čim ratifikacije dviju članica Međunarodne organizacije rada budu registrirane u Međunarodnom uredu rada, glavni ravnatelj Međunarodnog ureda rada će to notificirati svim članicama Međunarodne organizacije rada. On će im također notificirati registraciju svih ratifikacija koje mu naknadno priopće članice Organizacije.

Članak 13.

Uvjetovano primjenom odredaba članka 12., svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se primijeniti odredbe članka 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. i 9. najkasnije od 1. siječnja 1929. i poduzeti sve potrebne mjere kako bi osigurala provedbu tih odredaba.

Članak 14.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja je ratificirala ovu Konvenciju obvezuje se primjenjivati je na svoje kolonije, posjede i protektorate u skladu s odredbama članka 35. Statuta Međunarodne organizacije rada.

Članak 15.

Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može je otkazati po proteku roka od deset godina od dana kad je Konvencija stupila na snagu, izjavom koju dostavlja glavnom ravnatelju Međunarodnog ureda rada radi registracije. Takav otkaz proizvodi pravni učinak godinu dana nakon datuma kada je registriran u Međunarodnom uredu rada.

Članak 16.

Najmanje jednom u deset godina Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada će Općoj konferenciji podnijeti izvješće o primjeni ove Konvencije i razmotriti potrebu uvrštavanja pitanja njezine revizije ili izmjene na dnevni red Konferencije.

Članak 17.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su mjerodavni.